

ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริม
พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2
THE EFFECTS OF STORYTELLING WITH BIG BOOK ACTIVITIES
FOR ENHANCING LANGUAGE DEVELOPMENT OF EARLY
CHILDHOOD IN KINDERGARTEN LEVEL 2

¹ฐิติรัตน์ แก้วพิลา, ²นันทชนนปภ พาลินทร, ³วรรณิษฐา อัครณยมนต์,
และ ⁴วิภา ปัญญานุวัฒน์

¹Thitirat Kaewphila ²Nontachanonpaphop Palinton
³Watsittha Akkaratanayavamon and ⁴Vipa Panyanuwat

มหาวิทยาลัยราชธานี, ประเทศไทย
Ratchathani University, Thailand.

¹Thitiratrop@hotmail.com

Received May 10, 2021; Revised July 12, 2021; Accepted August 25, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่และ 2) เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนยุวทูตศึกษา 2 อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 15 คน ใช้เวลาในการวิจัยรวม 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 40 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนจัดประสบการณ์การเรียนรู้จำนวน 20 แผน แบบสังเกตพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

¹ นักศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชธานี

² อาจารย์ ดร., หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชธานี

³ อาจารย์ ดร., หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชธานี

⁴ อาจารย์ ดร., หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชธานี

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระต่อกัน ผลการวิจัย พบว่า 1) คะแนนพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่มีคะแนนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูง และ 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นนิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ หลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การเล่นนิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่; เด็กปฐมวัย; พัฒนาการทางภาษา

Abstract

The objectives of this research were as the followings: 1) to study the language development of early childhood in kindergarten level 2 after the provision of storytelling with Big Book activities; and 2) to compare the language development of the early childhood in kindergarten level 2 both before and after the provision of storytelling with Big Book activities. The sample in this research included 15 students of kindergarten level 2 studying in the first semester of the 2020 academic year at Youth Exchange School 2, Muang District, Ubon Ratchathani Province. The school was under the supervision of the Office of the Private Education Commission, Ubon Ratchathani Province. The experiment was conducted in a period of 4 weeks with 5 days a week and 40 minutes per day. The research tools included 20 Storytelling with Big Book plans and language development of early childhood form. The statistics used in data analysis included mean, standard deviation and t-test (dependent-samples t-test analysis). The research findings were as follows. 1) The average of language development of early childhood experienced through storytelling with Big Book activities was at a high level both in overall and by aspect. 2) The language development of early childhood experienced through storytelling with Big Book activities was higher than before the provision of the activities with statistical significance at the level of .01.

Keywords: Storytelling with Big Book Activities, Early Childhood, Language Development.

บทนำ

มนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสามารถแสดงออกด้วยการใช้เสียงคำพูดท่าทางแล้วสื่อออกมาให้มีความหมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาเริ่มมาจากการฟังและการพูดก่อนการอ่านและการเขียน ภาษายังเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ชี้พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคล เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าชาติใด สังคมใด ย่อม

ต้องมีภาษาเป็นเครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน บุคคลที่สามารถใช้ทักษะภาษาได้ดีกว่า

ย่อมดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและราบรื่น (บันลือ พฤษะวัน, 2543 : 3) ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องอาศัยทักษะการฟังการพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ดังนั้นการพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเด็กในวัย 2-7 ปีเป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (กุลยา ตันติผลชีวะ, 2551 : 136)

ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัย เพราะภาษา เป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้เป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม เกิดความอบอุ่น เด็ก แนวคิดตลอดจนความรู้สึกต่างๆ ที่อยู่รอบข้าง เด็กสามารถ สร้างจินตนาการในสมองซึ่งก่อให้เกิดการทดลองขึ้น เด็ก สามารถสร้างจินตนาการถึงวัตถุนั้นจะอยู่นอกสายตาหรือ อยู่ในอดีต เด็กสามารถทำการทดลองให้สมองและทำได้ เร็วกว่าการจัดกระทำกับวัตถุนั้นจริงๆ (ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร, 2549 : 214-215) การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติและความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกัน กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้าน การฟัง และการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมบทบาทสมมุติ การสนทนา การอภิปราย การร้องเพลง การพูดคำคล้องจอง รวมทั้งการใช้ปริศนาคำทาย ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟัง พูด ได้ตอบสนองความคิดเห็นอย่างอิสระ จะยิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้น (กิ่งกาญจน์ อังกลีทธิ, 2555 : 18)

การศึกษาในปัจจุบันมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุข การสอนทักษะทางภาษาของครูปฐมวัยอาจสร้างความสุขในขณะที่เรียนให้นักเรียนได้ด้วยกรรณานิทานมาใช้ฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสนุกสนานส่งเสริมการคิดจินตนาการและช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา เด็กที่ฟังนิทานจะฝึกการจดจำความต่อเนื่องของเรื่อง ติดตามแนวความคิดส่งเสริมให้มีความฉลาดในการฟัง การเรียนรู้คำใหม่จากนิทาน เด็กมีโอกาสร่วมกิจกรรมทางภาษาทั้งการเล่าเรื่อง การสนทนา วิพากษ์วิจารณ์ การฝึกพูดจากการแสดงบทบาทในนิทาน การเล่นเกมและกระตุ้นให้เกิดความสนใจอยากอ่านหนังสือ เพื่อจะได้อ่านนิทานได้ด้วยตัวเองนอกจากนี้นิทานยังช่วยให้เด็กได้เลียนแบบในสิ่งที่ตั้งถามของนิทาน การเลียนแบบเสียงคำพูดซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้คำและภาษาพูดใหม่ๆ นิทานเป็นการเพิ่มพูนคำศัพท์ เด็กคนใดที่ฟังนิทานมากเด็กคนนั้นก็จะใช้คำศัพท์ที่มากขึ้นและใช้อย่างหลากหลายเหตุ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเด็กได้เก็บสะสมทั้งคำศัพท์และความคิดจากเรื่องราวที่ตนได้ฟังมาเมื่อถึงคราวจะใช้ก็สามารถดึงออกมาใช้ได้ทันที (นิตยา ประพุดติกิจ, 2536 : 77) นอกจากนี้ การเล่านิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กสนใจในการเรียนรู้สามารถจดจำ กล้าแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนา นอกจากนี้ยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้ อยากเห็น ความสัมพันธ์ผล ความต้องการเป็นที่ยอมรับ เนื้อหาของนิทานที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการดังกล่าว จะช่วยให้เด็กสมความปรารถนาและมีความสุข กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ (สมศักดิ์ บริบูรณ์, 2542 : 45) การเล่านิทานอ่านหนังสือให้เด็กฟัง เป็นการกระตุ้นพัฒนาการทางภาษาและการเรียนรู้ของเด็ก เด็กๆ จะได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ๆ ได้ฟังเรื่องราวที่น่าตื่นเต้น ได้เห็นตัวอักษรพร้อมกับมองเห็นภาพไปด้วย ทำให้เกิดการพัฒนาทั้ง ภาษาพูดอย่างเต็มที่มีการเล่า

นิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ได้ให้ความสนใจ อยากรู้ อยากทำตามและมีแรงจูงใจ ที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์นิทานสามารถทำให้เด็กคล้อยตามเนื้อหา นิทานที่ครูเล่า การได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาจากการได้ฟังได้ตอบโต้ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาภาษาได้อย่างดี (Rich and Liebert, 1991 :298)

การจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยโดยใช้นิทาน ทำให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น ดังงานวิจัยของดวงสมร สีใสคำ (2552 :32) ศึกษาผลของกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษา ด้านการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 พบว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฉวี รัชญา ยี่สุนเรือง (2560 : 98) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ พบว่า การใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพส่งผลทำให้เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาทักษะการพูดสูงขึ้นและมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีการวิจัยของรสสุคนธ์ แฉนบุตร (2553: 1-10) พบว่าการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้านการฟัง การพูด และฉันทะยาน ยี่งรงค์ (2553 : 62-64) ได้ศึกษาผลการเล่านิทานที่บ้าน จังหวัดสุโขทัยประกอบภาพที่มีต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน จังหวัดสุโขทัยประกอบภาพมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้น

หนังสือเล่มใหญ่เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่ง สำหรับให้เด็กระดับปฐมวัยได้ฝึกทักษะของภาษาทุกด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนและเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา หนังสือเล่มใหญ่เป็นหนังสือสำหรับเด็กมีขนาดประมาณ 14x19 นิ้ว มีตัวหนังสือใหญ่พอที่จะมองเห็นทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ใช้ในการอ่าน ฟัง ร่วมกัน วชิร เจริญสุข (2545 : 22) การจัดกิจกรรมการจัดทำหนังสือเล่มใหญ่เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ลงมือทำด้วยตัวเอง การจัดสภาพการณ์ให้เด็กได้เรียนรู้ สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ กระตุ้นให้เด็กแสดงการสื่อสารผ่านกระบวนการคิดตลอดเวลา และมีความสำคัญในการฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางภาษาในด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย (อายุ 4-5 ปี) โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ว่ามีผลต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหรือไม่เพียงใด ผลที่ได้รับจากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยอันเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อม ตลอดจนเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาเพื่อการเรียนรู้ในชั้นสูงต่อไปในอนาคต ทั้งนี้การประเมินความสามารถทางภาษาของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในปีการศึกษา 2562 ของโรงเรียนยุวทูตศึกษา 2 จังหวัดอุบลราชธานี

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่รับผิดชอบสอนในระดับปฐมวัย โรงเรียนยุวทูตศึกษา 2 จึงต้องการที่จะนำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่มาใช้ในการพัฒนาความสามารถทางภาษาในด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย (อายุ 4-5 ปี) เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้น ผลที่ได้รับจากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย อันเป็นรากฐานสำคัญ

ในการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อมตลอดจนเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาเพื่อการเรียนรู้ในชั้นสูงต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้การจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่สำหรับเด็กปฐมวัย ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ทำการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนยุวทูตศึกษา 2 จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 2 ห้อง นักเรียน 30 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนยุวทูตศึกษา 2 จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 15 คน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่

ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย 1) ด้านการฟัง 2) ด้านการพูด

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

3.1 แผนการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย จำนวน 20 แผน แผนละ 40 นาที

3.2 แบบวัดความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่าง มาตรวจสอบความสมบูรณ์และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีทางสถิติ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะใช้สถิติเชิงบรรยาย

เป็นหลักในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์และเสนอค่าสถิติเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

4.1 รวบรวมคะแนนจากแบบวัดความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยคะแนนแบบวัดความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย นำไปวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)

4.2 วิเคราะห์ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยก่อนทดลองและหลังทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples กำหนดค่าที่นัยสำคัญทางสถิติที่.01

4.3 วิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยการสังเกตและวิเคราะห์เนื้อหา โดยนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาการวิเคราะห์เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยการเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ การทดสอบสมมติฐาน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ใช้ค่าสถิติที่ t-test (Dependent Sample) ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยใช้การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย	ก่อนการจัดกิจกรรม			หลังการจัดกิจกรรม		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ความสามารถด้านการฟัง	11.07	1.22	กลาง	16.93	2.55	สูง
ความสามารถด้านการพูด	11.13	1.30	กลาง	17.00	2.20	สูง
รวม	22.20	2.18	กลาง	33.93	4.48	สูง

จากตาราง 1 พบว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกด้านโดยพบว่าความสามารถด้านการพูด มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X} = 17.00$, S.D. = 2.20) และความสามารถด้านการฟัง ($\bar{X} = 16.93$, S.D. = 2.55) ตามลำดับ

2. ผลเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือนิทานเล่มใหญ่ ดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือนิทานเล่มใหญ่

พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม		T	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความสามารถด้านการฟัง	11.07	1.22	16.93	2.55	12.305**	.000
ความสามารถด้านการพูด	11.13	1.30	17.00	2.20	14.638**	.000
รวม	22.20	2.18	33.93	4.48	14.426**	0.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

เมื่อพิจารณาพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้านการฟังและด้านพูด ภายหลังจากที่เด็กปฐมวัยได้รับการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระหว่างระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยโดยการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนทุกด้าน และมีคะแนนอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า หลังการจัดประสบการณ์โดยการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ เด็กชั้นอนุบาลมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้น โดยมีคะแนนพัฒนาการทางภาษาก่อนการจัดกิจกรรมเฉลี่ยเป็น 19.28 คะแนน แต่หลังการจัดกิจกรรมเด็กปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการทางภาษาเฉลี่ยเป็น 25.89 คะแนน และระดับคะแนนพัฒนาการทางภาษาก่อนการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง แต่หลังการจัดกิจกรรมคะแนนพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรวรรณ นนทะชัย (2555 : 86) ศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานประกอบการวาดภาพ พบว่าความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทาน มีค่าสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของวรณวิไล เม็งทอง (2559 : 45) ศึกษาผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของเด็กปฐมวัยอายุ 5-6 ปี ศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล ปีที่ 3

ด้วยการจัดประสบการณ์โดยใช้ทฤษฎีสร้างสรรค์ด้วยปัญญาควบคู่กับหนังสือเล่มใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีสร้างสรรค์ด้วยปัญญาควบคู่หนังสือเล่มใหญ่มีพัฒนาการด้านการอ่านสูงขึ้นโดยมีค่าร้อยละความก้าวหน้าเท่ากับ 40.26 ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้คือ

1.1 การจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ ผู้วิจัยได้จัดประสบการณ์โดยมีขั้นตอนในการจัดประสบการณ์ 3 ขั้นตอนที่ชัดเจน คือ 1) ขั้นนำ เป็นขั้นตอนก่อนการเล่นิทาน ซึ่งเป็นขั้นที่เตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัยสำหรับการฟังนิทาน สร้างข้อตกลงในการปฏิบัติตนในการฟังนิทานร่วมกัน จัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจ มีความสนุกสนาน กระตือรือร้นในการอยากฟังนิทาน 2) ขั้นดำเนินการ เป็นขั้นตอนการเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ มุ่งให้เด็กปฐมวัยได้ฟังและเพลิดเพลินไปกับนิทาน ทำให้เกิดความสนุกสนาน เด็กมีโอกาสในการฟัง การพูด โดยครูพูดเป็นแบบอย่างเน้นให้เด็กเห็นลักษณะของการออกเสียง ท่าทางในขณะเล่นิทาน หลังการเล่นิทานซึ่งเป็นการประเมินความเข้าใจของเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับนิทานเรื่องที่ได้ฟัง โดยครูคอยซักถามเด็กเกี่ยวกับเรื่องในนิทานใช้คำถามซ้ำๆ ทำให้เด็กสามารถบอกได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร ดึงจุดสำคัญในนิทานออกมาแสดงความคิดเห็นร่วมกันกับเด็ก เพื่อย้ำและเน้นให้เด็กเข้าใจ และมีการเชื่อมโยงเข้าสู่เนื้อหาที่จะเรียน และ 3) ขั้นสรุป เด็กจะได้ทบทวนความรู้โดยการทำใบงาน และสนทนาสรุปความรู้ร่วมกับครู เด็กจะมีโอกาสได้พูดในสิ่งที่ตนเองพบเห็น ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษากับเพื่อน ส่งผลให้เด็กมีความสามารถทางด้านการฟังและพูดสูงขึ้น ทำให้เด็กมีประสบการณ์ที่กว้างขวาง ในระยะเวลาตลอด 4 สัปดาห์ของการทดลอง เด็กมีโอกาสได้ฝึกฟังและฝึกพูดตลอดทุกๆ วัน ที่เข้าร่วมกิจกรรม ได้ฝึกพูดซ้ำๆ ทั้งการพูดเป็นคำศัพท์ การพูดเป็นประโยค การพูดเรียงลำดับเหตุการณ์ และการพูดเล่าเรื่องราวต่อเนื่อง เมื่อครูกระตุ้นให้เด็กพูด สอดคล้องกับกฎการฝึกหัด (Laws of Exercise) ของ ธอร์นไค (Thorndike) ที่กล่าวว่า เมื่อต้องการให้เด็กมีทักษะจะต้องให้เด็กเกิดความเข้าใจและหมั่นฝึกฝนบ่อยๆ เด็กจะเรียนรู้จากการสังเกต โดยการฟังในสิ่งที่ครูพูด อ่านริมฝีปากของครูและพูดตาม นอกจากนี้การที่เด็กได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษากับเพื่อนและครู ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านการพูดสูงขึ้นแล้ว บรรยากาศในขณะทำกิจกรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่กระตุ้นให้เด็กได้มีโอกาสได้ฝึกพูด เพื่อให้มีพัฒนาการทางการพูดสูงขึ้น สอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2547 : 115) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมและสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก เป็นสิ่งจำเป็นในการเป็นแรงเสริมให้เกิดการเรียนรู้สำหรับเด็ก เนื่องจากเด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาจากการเลียนแบบเสียงมาเป็นภาษาพูด และสอดคล้องกับ Robbins Well ที่กล่าวว่า ถ้าเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการพูดคุย สนทนากันมาก เด็กก็จะได้พูด และเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ มากขึ้น

1.2 หนังสือเล่มใหญ่ที่ใช้ประกอบการเล่นิทานที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น เป็นหนังสือนิทานมีภาพประกอบที่สวยงาม ตัวหนังสือขนาดใหญ่ ภาพขนาดใหญ่ ทำให้เด็กมองเห็นได้ชัดเจน สอดคล้องกับวัชริเจริญสุข (2545) ได้กล่าวว่า หนังสือนิทานเล่มใหญ่เป็นสื่อการเรียนรู้ประเภทหนึ่ง สำหรับให้เด็กระดับปฐมวัยได้ฝึกทักษะของภาษาทุกด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียนและเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางภาษา หนังสือเล่มใหญ่เป็นหนังสือสำหรับเด็กมีขนาดประมาณ 14x19 นิ้ว มีตัวหนังสือใหญ่พอที่จะ

มองเห็นทั้งกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ใช้ในการอ่าน ฟัง ร่วมกัน นอกจากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกเรื่องที่ส่งเสริมจินตนาการของเด็ก 4 เล่ม ได้แก่ หนูน้อยหมวกแดง ลูกหมูสามตัว เด็กเลี้ยงแกะ และกระต่ายกับเต่า ซึ่งเป็นนิทานอมตะ สัตว์พูดได้ และเปี่ยมด้วยคุณค่า สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรม

เมื่อจำแนกรายด้าน พบว่า คะแนนพัฒนาการทางภาษาอยู่ในระดับสูงทั้ง 2 ด้าน แสดงให้เห็นว่าการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาที่สูงขึ้นทุกด้าน สามารถอภิปรายผลในแต่ละด้าน ดังนี้คือ

1) ความสามารถในการฟัง เด็กปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการ ก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 คะแนน แต่หลังการทดลองอยู่ในระดับสูง ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.89 คะแนน จากคะแนนเต็ม 8 คะแนน แสดงว่าการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ช่วยส่งเสริมในเรื่องการฟัง ในช่วงสัปดาห์แรกๆ เด็กๆ จะมีปัญหาการรับฟังผู้อื่น ขาดสมาธิในการฟัง เด็กแย่งกันพูดและแย่งกันทำกิจกรรม แต่เมื่อทำกิจกรรมบ่อยๆ สัปดาห์หลังๆ เด็กมีสมาธิในการฟังมากขึ้น สามารถฟังเพื่อนและครูมากขึ้น เปิดโอกาสให้ผู้อื่นพูด และสามารถชื่นชมผลงานของตนเองและเพื่อนมากขึ้น จะเห็นได้ว่าการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ส่งเสริมการฟังของเด็ก ทั้งนี้เนื่องจาก เรื่องที่จัดทำเป็นหนังสือเล่มใหญ่มีน่าสนใจ เนื้อหาสั้น ง่าย มีตัวแสดงน้อย เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เกี่ยวกับผู้ปกครอง พี่น้อง เพื่อนเล่น และสัตว์เลี้ยง ครูผู้เล่ามีอารมณ์และสนุกกับการเล่าและสื่อประกอบการเล่านิทาน คือ หนังสือเล่มใหญ่ เป็นสื่อที่มีสีสัน สวยงามและมีขนาดภาพตัวอักษรขนาดใหญ่ สอดคล้องกับกุหลาบ ต้นติลลาลี (2541) ได้เสนอองค์ประกอบของการเล่านิทาน ดังต่อไปนี้ 1) ตัวผู้เล่า องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของการเล่านิทาน คือ ตัวผู้เล่า เทคนิค วิธีการ ภาษา ท่าทาง ผู้เล่านิทานที่ดีจะต้องมีอารมณ์และสนุกกับการเล่า 2) เนื้อหานิทาน นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็ก คือ นิทานที่มีความถูกต้องชัดเจน ภาษาถูกไวยากรณ์ เนื้อหาสั้น ง่าย มีตัวแสดงน้อย เป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก เกี่ยวกับผู้ปกครอง พี่น้อง เพื่อนเล่น และสัตว์เลี้ยง ไม่ว่าจะเป็นนิทานที่นำมาหรือผู้เล่าแต่งเองก็ตาม ถ้าเนื้อหาในนิทานมีความสัมพันธ์กับเด็กมาก เด็กจะสนใจมากกว่านิทานใกล้ตัว นิทานที่เด็กฟังและสนใจมาก ตัวอย่างเช่น เด็กไม่ชอบกินผัก ครูใช้นิทานเรื่องหนูน้อยชอบผักให้ฟัง เด็กชอบสัตว์เลี้ยง ครูเล่านิทานสัตว์เลี้ยง เป็นต้น 3) สื่อประกอบการเล่านิทาน สื่อประกอบในการเล่นิทานเป็นตัวขยายความในนิทานให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในรายละเอียดของท่าทางของตัวแสดงและบรรยากาศทำให้เด็กมีจินตนาการติดตามเรื่องราวได้อย่างแจ่มชัด อีกทั้งสนุกตื่นเต้นด้วยการกระตุ้นจากสื่อประกอบการเล่านิทาน ซึ่งสื่ออาจหาได้จากผู้เล่าสร้างขึ้นเอง หรือซื้อจากสื่อสำเร็จรูป

2) ความสามารถในการพูด เด็กปฐมวัยมีคะแนนพัฒนาการ ก่อนการทดลองอยู่ในระดับปานกลาง คือ ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 คะแนน แต่หลังการทดลองอยู่ในระดับสูง ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 6.89 คะแนน จากคะแนนเต็ม 8 คะแนน แสดงว่าการจัดประสบการณ์การเล่นิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ช่วยส่งเสริมในเรื่องการพูด ในช่วงสัปดาห์แรกๆ เด็กๆ จะตอบคำถามได้เพียงสั้นๆ และบางครั้งยังไม่เป็นประโยค การเล่าเรื่อง การแสดงความรู้สึก ยังพูดเรียงประโยค ลำดับเรื่องราวได้ไม่ถูกต้อง แต่เมื่อทำกิจกรรมบ่อยๆ ในระยะสัปดาห์หลังๆ เด็กสามารถตอบเป็นเรื่องราวและเป็นเหตุผลมากขึ้น สามารถตอบเป็น

ประโยชน์กว่าๆ ได้มากกว่าในช่วงระยะแรก เนื่องจากเมื่อเล่านิทานจบ จะมีการสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทาน ครูได้ตั้งคำถามโดยเลือกคำถามที่ง่าย เด็กสามารถเข้าใจ และตอบคำถามได้ การฟังและอ่านนิทานเป็นการเรียนรู้คำศัพท์และการพูดเป็นประโยคต่าง ๆ เป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการพูดสนทนาโต้ตอบเรื่องราวในนิทานและเชื่อมโยงเกี่ยวกับตัวเด็ก เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้สนุกสนาน ทำให้เด็กเรียนภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรวรรณ นนทะชัย (2555 : 86) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่านิทานประกอบการวาดภาพ ผลการวิจัยพบว่าหลังการทดลองระดับความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านการพูดคำศัพท์การพูดประโยค และการพูดเรื่องราว มีค่าสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 และยังสอดคล้องกับนิริชญา ยี่สุนเรือง (2560 : 36) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบการภาพ พบว่า การใช้กิจกรรมการเล่านิทานประกอบการส่งผลทำให้เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาทักษะการพูด นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยมีทักษะการพูดด้านออกเสียงพูดชัดเจนนมากที่สุด รองลงมา คือ เล่าเรื่องได้เชื่อมโยงกับภาพ และพูดโต้ตอบได้เชื่อมโยงกัน และระดับสูงมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง 3 สัปดาห์จากระดับค่าเฉลี่ย 44.2, 56.6 และ 82 ตามลำดับ

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเด็กชั้นอนุบาลมีพัฒนาการทางภาษาหลังการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า การจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เป็นกิจกรรมที่ฝึกฝนการฟังและพูดให้เด็กอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กได้เพิ่มพูนคำศัพท์ การฝึกพูด การเรียนรู้ประโยคต่างๆ ของเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรสสุคนธ์ แนวนบุตร (2553 : 58) ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็ก ปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน และเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน พบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานพื้นบ้านด้านการฟัง การพูด สูงกว่าความสามารถทางภาษาก่อนการจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานพื้นบ้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกด้าน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Holdaway (1982 : 56) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้หนังสือเล่มใหญ่พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน กับกลุ่มนักเรียนที่เริ่มใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศนิวซีแลนด์ จำนวน 35 คน เป็นเวลา 2 ปี จากการสังเกตและการประเมินพบว่าผู้เรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเท่ากับหรือมากกว่าผู้เรียนในกลุ่มควบคุม

จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กอายุ 4-5 ปี ที่ได้รับการจัดกิจกรรม เมื่อเปรียบเทียบกับแล้ว พบว่า หลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยในทุกด้าน ดังนั้น กิจกรรมการเล่านิทานประกอบ

หนังสือเล่มใหญ่ ถือเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญและเหมาะสมที่จะนำไปจัดประสบการณ์ให้กับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นได้จริง

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

ในการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ ในระยะแรกที่เข้าร่วมกิจกรรมเด็กจะมีสมาธิในการฟังได้ไม่นาน เด็กจะแย่งเล่าเรื่องเมื่อได้ฟังนิทานไปแล้วครั้งที่ 1 ครูจึงต้องกำหนดกติกาว่าต้องฟังนิทานจบ และครูถามถึงจะตอบ นอกจากนั้นก่อนเล่านิทานครูต้องเตรียมความพร้อมให้เด็กและเล่านิทานให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนด้านการพูดในระยะแรกๆ เด็กไม่กล้าพูด เพราะยังไม่คุ้นเคยกับการแสดงความคิดเห็น แต่เมื่อครูกระตุ้นเด็กด้วยคำถามและให้การเสริมแรง เด็กพยายามที่จะพูด ให้ความสนใจในการสนทนามากขึ้น และในระยะหลังๆ เด็กสามารถตอบเป็นเรื่องราวและเป็นเหตุผลมากขึ้น สามารถตอบเป็นประโยคยาวๆ ได้มากกว่าในช่วงระยะแรก เนื่องจากเมื่อเล่านิทานจบ จะมีการสนทนาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในนิทาน ครูได้ตั้งคำถามโดยเลือกคำถามที่ง่าย เด็กสามารถเข้าใจ เพื่อให้เด็กฝึกฝนการตอบคำถาม การจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เป็นการเรียนรู้คำศัพท์และการพูดเป็นประโยคต่าง ๆ เป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการพูดสนทนาโต้ตอบทั้งเรื่องราวในนิทาน และเชื่อมโยงเกี่ยวกับตัวเด็ก เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้สนุกสนาน และฝึกให้เด็กรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนๆ ฝึกเด็กให้เป็นผู้ฟังที่ดี

นอกจากนั้นหนังสือเล่มใหญ่ยังเป็นหนังสือภาพที่มีภาพวาดสวยงาม ตัวหนังสือขนาดใหญ่ ทำให้เด็กมีความสนใจที่จะฟังเรื่องราวจากนิทาน และเด็กจะชอบดูภาพประกอบ ชอบชี้ตัวละครและสิ่งต่างๆ ในภาพและถามคำถามที่เด็กสนใจ จากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า เด็กอายุ 4-5 ปี ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเมื่อเปรียบเทียบกับกันแล้ว พบว่า หลังการจัดกิจกรรมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยในทุกด้าน ดังนั้น กิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ ถือเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญและเหมาะสมที่จะนำไปจัดประสบการณ์ให้กับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาสูงขึ้นได้จริง

จะเห็นได้ว่า กิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือเล่มใหญ่ เป็นกิจกรรมที่เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุข ช่วยให้เด็กผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์อย่างอิสระ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ จินตนาการ เด็กได้รับการฝึกฝนในการใช้ภาษา มีโอกาสได้ยินได้ฟังภาษาที่เหมาะสมกับวัย สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด ตามความต้องการ และการใช้นิทานภาพที่มีสีสันสวยงาม ทำให้เกิดแรงจูงใจสำหรับเด็กในการเข้าร่วมกิจกรรม

เอกสารอ้างอิง

- กึ่งกาญจน์ อังกลิทธิ. (2555). การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลตามแนวสมดุภาษา เรื่อง
พหุภาษาไทยชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลสันป่าตองหลวง จังหวัดลำพูน.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2547). การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : เอดิสันเพรสโปรดักส์.
คณะกรรมการกองทุนศาสตราจารย์.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : เบรินเบส บั๊คส์.
- จิรวรรณ นนทะชัย (2555). ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่า
นิทานประกอบการวาดภาพ. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณิรัชญา ยี่สุนเรือง. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน
ประกอบการภาพ. 21 พฤศจิกายน 2561. <https://wbsport.dusitacth/view/view.php?id=1495>.
- ณัฐธยาน์ ยิ่งยงค์. (2553). ผลการเล่านิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบการภาพที่มีต่อพัฒนาการด้านการ
พูดของเด็กปฐมวัย. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงสมร ศรีโสคำ. (2552). ผลของกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของ
นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. (2549). การวัดและประเมินพัฒนาการด้านการคิดของเด็กปฐมวัย. มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิตยา ประพุดติกิจ. (2536). การพัฒนาเด็กปฐมวัย. พิมพ์ลักษณ์. กรุงเทพฯ : ศึกษาศาสตร์
กรรมการฝึกหัดครู.
- บันลือ พงกษะวัน. (2543). การอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณวิไล เม้งทอง. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านโดยใช้ทฤษฎีสร้างสรรค์ด้วยปัญญาควบคู่
กับหนังสือเล่มใหญ่ของเด็กปฐมวัยโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. บัณฑิตวิทยาลัย :
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- วัชร เจริญสุข. (2545). การศึกษานิทานพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- รสสุคนธ์ แนวนุตร. (2557). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน
พื้นบ้าน. วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ ปีที่ 7 (2).
- สมศักดิ์ปริบูรณ์. (2542). นิทานความสำคัญและประโยชน์. ราชบุรี : สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- Holdaway, D. (1982). *Shared book experience: Teaching reading using favorite books*. Theory
Into Practice, 21(4), 293–300. <https://doi.org/10.1080/00405848209543021>
- Rich, J.H. and M.R. Liebert. (1991). *The Child : A contemporary view of development*. 3rd ed.
Englewood Cliffs. N. J : Prentice Hall.